

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ
СУД У БЕОГРАДУ
ГжЗ 349/21
15.3.2023. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, у већу састављеном од судије Сање Агатоновић, председника већа, и судија Весне Секулић и Данице Косовац, чланова већа, у парници тужиље АА из ..., ..., чији је пуномоћник Дарко Милосављевић, адвокат из Београда, Владимира Погачића 11г, против тужених “Adria Media Group” d.o.o. Beograd (Stari grad) - издавача дневних новина “Курир” са седиштем у Београду, Влајковићева 8, Рајка Недића, одговорног уредника Дневних новина “Курир - најутицајније дневне новине на Балкану”, Београд, Влајковићева 8 и Љиљане Станишић из Београда, Влајковићева 8, чији је заједнички пуномоћник Бранислав Глогоњац, адвокат из Београда, Трг Николе Пашића 12, ради накнаде штете, одлучујући о жалби тужених изјављеној против пресуде Вишег суда у Београду ПЗ 594/18 од 1.6.2021. године, у седници већа одржаној дана 15.3.2023. године донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована жалба тужених и **ПОТВРЂУЈЕ** пресуда Вишег суда у Београду ПЗ 594/18 од 1.6.2021. године у првом и трећем ставу изреке.

ПРЕИНАЧАВА СЕ решење о трошковима поступка садржано у шестом ставу изреке пресуде Вишег суда у Београду ПЗ 594/18 од 1.6.2021. године, тако што се **ОБАВЕЗУЈУ** тужени “Adria Media Group” d.o.o. Beograd - издавач дневних новина “Курир”, Рајко Недић - одговорни уредник штампаног издања дневних новина “Курир - најутицајније дневне новине на Балкану” из Београда и Љиљана Станишић из Београда да као солидарни дужници тужиљи АА из Београда на име трошкова првостепеног поступка исплате износ од 88.900,00 динара са законском затезном каматом од извршности одлуке до исплате, у року од 15 дана од пријема ове пресуде.

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев тужених за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Београду ПЗ 594/18 од 1.6.2021. године, првим ставом изреке делимично је усвојен тужбени захтев па су обавезани тужени, као солидарни дужници, да тужиљи на име накнаде нематеријалне штете исплате износ од 70.000,00

динара са законском затезном каматом од дана пресуђења 1.6.2021. године, па до исплате. Другим ставом изреке одбијен је као неоснован тужбени захтев за накнаду нематеријалне штете преко досуђеног за износ од још 230.000,00 динара, са законском затезном каматом од дана пресуђења 1.6.2021. године, до исплате. Трећим ставом изреке делимично је усвојен тужбени захтев, па је обавезан тужени Рајко Недић да објави увод и изреку пресуде о свом трошку, без коментара и одлагања, најкасније у другом наредном броју дневних новина “Курир - најутицајније дневне новине на Балкану”, од дана када пресуда постане правноснажна, све у складу са одредбама Закона о заштити података о личности (“Сл. гласник РС” бр. 87/18). Четвртим ставом изреке одбијен је као неоснован тужбени захтев којим је тражено да тужени Рајко Недић јавно објави правноснажну судску одлуку у целини. Петим ставом изреке одбијен је као неоснован тужбени захтев којим је тражено да се обавезу тужени “Adria Media Group” d.o.o. Beograd и Љиљана Станишић да објаве судску одлуку у целини о свом трошку, без коментара, измена или допуна у дневним новинама: “Курир: Најутицајније дневне новине на Балкану”. Шестим ставом изреке обавезани су тужени као солидарни дужници да тужилци на име трошкова парничног поступка исплате износ од 97.900,00 динара са законском затезном каматом од извршности, до исплате.

Благовремено изјављеном жалбом тужени су побијалу првостепену пресуду из свих разлога прописаном чланом 373 став 1 Закона о парничном поступку (“Службени гласник РС” бр. 72/11... 18/20) у првом, трећем и шестом ставу изреке (грешком означеном као пети и седми став). Трошкове другостепеног поступка одређене су тражили.

Испитујући правилност првостепене у побијаном делу сагласно овлашћењима предвиђеним чланом 386 Закона о парничном поступку Апелациони суд у Београду, је оценио да је жалба тужених делимично основана.

Током првостепеном поступка нису учињене битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374 став 2 тачке 1-3, 5, 7 и 9 Закона о парничном поступку, на које другостепени суд пази по службеној дужности, а изрека првостепене пресуде у потврђујућем делу је јасна, и у њеном образложењу су дати потпуни разлози о битним чињеницама тако да се она неосновано побија указивањем на битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374 став 2 тачка 12 Закона о парничном поступку.

Према утврђеном чињеничном стању дана ... године, у дневном листу “Курир: Најутицајније дневне новине на Балкану”, чији је издавач тужени “Adria Media Group” d.o.o. Beograd, а тужени Рајко Недић главни и одговорни уредник у време објављивања текста, на насловној страни уз фотографију тужилце објављен је наслов: “...”, док је на страни ... објављен наслов “... је гледао како га ... вара” са наднасловом “...” и поднасловом “... током брака пријатељи рекли да га ... вара са другим мушкарцем, због чега је он тајно снимао како разговара са њим и уговара виђење”. У тексту је између осталог наведено да је ...већ неко време почео да сумња у женину верност, да су се често свађали због љубоморе, али и чаршијских прича, те да су му стално говорили да га жена вара, али да он није хтео да поверује, а као извор наведених информација означен је ... близак пријатељ. ... је лично напред поменути пријатељ наговорио да стави камере по стану, што је ... и учинио и једном ју је слагао да иде ..., па је она одмах

позвала неког са ким се виђала и уговарала састанак. Тај дечко није долазио у стан, али је ...било јасно да та веза траје неколико месеци. Наведено је и да је ...неколико месеци касније сазнао да се ... виђа са ..., а да га је о томе обавестила ... девојка, те да су се нашли на ..., разговарали преко два сата и да се све поклопило, па су одлучили да се разведу. На крају текста наведено је да су покушали да добију ... коментар, али да се она не јавља на телефон. Уз текст је објављена и фотографија тужиље са другим мушкарцем, поред које је наведено “.....”.

Дана ... године, на интернет страници www.kurir.rs према фотокопији штампаног приказа текста, објављен је текст под насловом: “...: Ево где је ...поставио тајне бубице па сазнао шта му жена ради иза леђа и са ким има секс!”. У тексту је даље наведено да су од како је ... имао ..., многе ствари испливале на површину, а једна од њих је и прави разлог развода од ..., а то је њена превара. Наведено је и да је ...неколико месеци пре почео да сумња у њену верност, па је због тога поставио камере у стану и то у дневној и спаваћој соби и купатилу, а да ... о томе ништа није знала. Једном је слагао да иде на ..., а остао је у Србији и чим је изашао из стана она је позвала неког с ким се виђала и уговорила виђање. Тада је... било јасно да та веза траје неколико месеци, жестоко су се посвађали, она је кривила њега, он њу, а... је био бесан и само је изашао из стана. Према речима извора тужених, неколико месеци касније ... је сазнао да се ... виђа са садашњим дечком ..., а доказе о томе му је донела ... девојка. На крају текста наведено је да је покушано да се добије коментар од тужиље, али да се она не јавља на телефон.

Тужиља је преко пуномоћника редакцији Курира послала мејл од године, са захтевом туженима да се достављено саопштење тужиље за јавност и медије објави у складу са Законом о јавном информисању и медијима. Према опомену пред утужење, упућене туженом “Adria Media Group” доо, ББ, ВВ и туженој Љиљани Станишић, тужиља је поводом објављених наведених спорних текстова захтевала хитно уклањање истих са интернет странице и објављивање исправки информација, као и захтев за накнаду штете коју је тим поводом претрпела. Тужени су у одговору на опомену пред утужење од 23.11.2018. године навели да су дана ... године исту примили, али да се из пуномоћја достављених уз опомену не може утврдити ко је потписник исте, те да нису у могућности да се изјасне на примљене опомене. Према одлуци Савета за штампу од 31.1.2019. године, серијом текстова објављених од ... године до ... године у штампаном и електронском издању дневног листа Курир, прекршене су тачке 1, 2 и 5 Одељка I (истинитост извештавања) Кодекса новинара Србија о обавези новинара да тачно, објективно, потпуно и благовремено извештава о догађајима од интереса за јавност, поштујући право јавности да сазна истину, тачке 6 Одељка IV (одговорност новинара) о обавези новинара да поштује право на одговор, извињење и исправку, тачке 1 и 3 Одељка V (новинарска пажња), по којима је новинар дужан да приступа послу са дужном професионалном пажњом, а прећуткивање чињеница које могу битно да утичу на став јавности о неком догађају једнако је њиховом намерном искривљивању или изношењу лажи, тачке 1 Одељка VII (поштовање приватности) о обавези новинара да поштује приватност, достојанство и интегритет људи о којима пише и наложено је дневном листу Курир да одлуку објави о свом трошку у штампаном и онлајн издању, најкасније у року од 5 дана од дана достављања одлуке, док ће одлука комисије бити објављена на сајту Савета за штампу и доступна јавности.

Према исказу тужиље, саслушане у својству парничне странке, наводи из текста да је супруга варала са другим мушкарцима, да је са било ким уговарала “секс”, као и наводи који се односе на наводну швалерацију су нетачни и неистинити. Наведени текст, као и други објављени текстови су излазили у континуитету и лоше су утицали на тужиљу, имала је непријатности када дете води у вртић, јер су родитељи друге деце коментарисали и постављали питања, што је за њу било ужасно непријатно. У периоду када су објављени спорни текстови била је запослена на ... и спорни чланак није директно угрозио њен посао, али је било непријатних питања и погледа. Медијима се увек обраћала искључиво саопштењима издатим од стране њених пуномоћника, па је прво саопштење које се односи на њен развод било заједничко, а друго на спорни чланак и на остале чланке у медијима је било њено саопштење. Наводи из текста да се тужиља у време када су текстови објављени виђала са ... су неистинити, а никада није тражила нити инсистирала да се о њој пише.

Према исказу туженог Рајка Недића, одговорног уредника дневних новина Курир, упознат је са предметним текстом који је објављен ... године. У дневним новинама постоји уређивачки колегијум на челу са главним уредником и његовим помоћником, замеником шефа деска и одговорним уредником и уредницима пресека и рубрика, па свакодневно излази велики број текстова након договора на колегијумима. Уредница ГГ је саопштила да постоји прича о ... и његовом разводу од тужиље, па је имајући у виду причу уреднице, тај текст је уз одобрење осталих чланова колегијума објављен. Провера истинитости навода из текста вршена је тако што је тужиља позивана, али се није одазивала на њихове позиве, а сви наводи објављени у тексту су били од интереса за јавност, јер се ради о животу Развод тужиље изазвао је велику пажњу, па је на основу информације коју је добила новинарка Љиљана Станишић објављен и наведени чланак, претходно је извршена провера тачности наведених информација, што је предочено од стране уреднице ГГ. Извор информација остаје заштићен и на уредницима није да проверавају сваки извор информације, а у конкретном случају постојао је саговорник који је желео да остане анониман.

Према исказу тужен Љиљане Станишић, аутора текста, произлази да је имала непосредна сазнања везана за текст, да се ради о ... које су ... и изазивају велику пажњу, који су били учесници ... и новинари су пратили њихов живот, од упознавања до започињања љубавне везе. Тужени су имали извор информације, јер је лично видела поруке које је ... слао свом блиском пријатељу, док је његов отац лично потврдио у интервјуу да знају да је тужиља неверна свом супругу, што је између осталог био и један од разлога краха њиховог брака. Све што је наведено представља пренете сумње тужиљиног тадашњег супруга, а лично је сазнала да је тужиља у тајној вези са садашњим дечком 2018. године, али није могла да определи да ли је то било пре или после наведеног чланка. Поводом спорних информација “Ухватио је у швалерацији, ... снимао ... како уговара секс” супруг тужиље је написао поруку свом пријатељу да поставља по стану камере, јер сумња да га жена вара, а наведене преписке потичу из 2018. године, два до три месеца пре објављивања спорног чланка, па она не објављује нетачне информације, већ само у оне у које је сигурна. Поводом спорног чланка тужиља се није обраћала захтевом за деманти њој лично, нити ју је звала и слала меилове.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је у складу са одредбом чланова 4 став 1, 5 став 1, 9 став 1, 79, 80 став 1, 81, 82 став 1, 112 став 1, 113, 114, 115 и 117 Закона о јавном информисању и медијима и чланом 10 Европске конвенције о заштити људских права и основних слобода оценио да спорни наслови текста објављеног у дневним новинама “Курир: Најутицајније дневне новине на Блакану” садрже чињеничне тврдње којима тужени указују на неверство тужиље свом тада још увек законитом супругу, да садржи недоказану тврдњу о тужиљином промискуитетности, подобне да повреде достојанство тужиље, а посебно информације које се доводе у везу са њеним емотивним животом, без обзира на јавност њене професије. Оценио је да коришћење синтагме “ухваћена у швалерацији” и да је супруг снимао како уговара секс у самом тексту и наслову има омаловажавајући призивак и објективно увредљив контекст, јер је тужиља приказана као особа која вара свог тадашњег супруга, одржавањем сексуалних односа са другим мушкарцима, а само указивање на швалерацију и одржавање сексуалних односа током трајања брака код просечног читаоца упућује на закључак да је тужиља особа сумњивих моралних квалитета, јер је означена као неморална особа која виђање са другима уговара у стану у коме је живела са својим тадашњим супругом и малолетно кћерком. Закључио је да се изношењем таквих тврдњи карактер тужиље доводи у увредљив и негативан контекст, јер је представљена као особа са особинама и својствима које су у супротности са опште прихваћеним моралним вредностима друштва. Првостепени суд је оценио да не постоји оправдани интерес јавности за објављивање спорних информација, јер су исте могле бити објављене на начин како то налажу етички кодекси новинарске професије и да тужени нису уложили потребан степен пажње примерен околностима ради провере истинитости информација, те да су без обзира на начин прибављања информације у обавези да објављују тачне потпуне и проверене информације. Имајући у виду тежину оптужби које су изнете у објављеној информацији, а којима се тужиља означава као неверна супруга, склона одржавању односа са другим мушкарцима, новинар односно одговорни уредник је морао са посебно већом пажњом од уобичајне проверити чињеничну основу објављених информација, са већом пажњом од уобичајне, а полазећи од правила да “што би објављивање информације могло изазвати већу повреду права личности, то се тражи већи степен пажње приликом њене провере”. Поред тога, недовољан степен новинарске пажње аутора произлази из чињенице да се као извор информација наводи “... близак пријатељ”, без аргументације која указује на поузданост таквих извора, што указује на одсуство пажње новинара и објављену информацију чини неистинитом, а тужени током поступка нису пружили доказе који би водили несумњивом закључку да су исте истините, па на тај начин обављени садржај није доведен до степена вероватноће у складу са новинарском истином. Тужиља јесте ... и дужна је да трпи критику више од осталих грађана и да буде толерантнија на исту, али се наведена критика може односити пре свега на њен посао и рад, па су информације које се односе на њен приватни живот, које су неистините и недопуштене и превазилазе границе слободе изражавања усмерене на личност тужиље, при чему су изречене на начин којима се врађа част и нарушава углед тужиље, објективно увредљиве и омаловажавајуће и као такве не подлежу нормативној заштити, због чега је дошло до повреде њеног угледа и части, а за шта су одговорни тужени. Оценио је да је интерес јавности да буде истинито, потпуно и благовремено обавештена о питањима од јавног значаја, али да јавност нема интерес да сазна непроверене и неистините информације, које се односе на приватни живот тужиље и да објављивање таквих

информација без пристанка лица на које се односи основ за закључак да је реч о забрањеним информацијама. Првостепени суд је закључио да су у спорним текстовима изнете тврдње које нису засноване на истинитим и поузданим чињеницама, да се ради о информацијама из приватног живота тужиље, да је јавни интерес да се информације из приватног живота тужиље не претеже од интереса да се објављивање спречи, па је обавезао тужене да тужиљи накнаде нематеријалну штету за претрпљене душевне болове због повреде части и угледа и повреде права на приватност.

Одлучујући о висини накнаде нематеријалне штете за претрпљене душевне болове због повреде части и угледа и повреде права на приватност, првостепени суд је у складу са чланом 200 Закона о облигационим односима узимајући у обзир све околности конкретног случаја ради индивидуализације накнаде нематеријалне штете, па је оценио интензитет повреде права, односно напад на повређено добро, чињеницу да је тужиља због објављивања спорних информација имала непријатности, да је текст изазвао реакцију појединих људи из њеног окружења, постављање питања од стране околине и коментарисање њених познатика, па је у складу са чланом 232 Закона о парничном поступку, имајући у виду циљ коме служи накнада обавезао тужене да тужиљи на име накнаде нематеријалне штете за претрпљене душевне болове због повреде части и угледа исплате износ од 70.000,00 динара, са законском затезном каматом од дана пресуђења па до исплате, а одбио као неоснован тужбени захтев преко досуђеног, за износ од још 230.000,00 динара са припадајућом каматом као превисоко постављен јер је противан циљу коме служи накнада нематеријалне штете.

Првостепени суд је оценио да је објављивање увода изреке пресуде довољно да се читаоцима који су прочитали неистините и непроверене информације уз фотографију тужиље пружи информација о повољном исходу парнице и тако уклони негативан утисак коју су могли стећи о тужиљи, па је обавезао туженог Рајка Недића – одговорног уредника дневних новина “Курир- најутицајније дневне новине на Балкану” да о свом трошку објави увод и изреку правноснажне првостепене пресуде без коментара и одлагања и то првог дана њене правноснажности, најкасније у другом наредном броју дневних новина, уз обавезу да тужени приликом објављивања уводе изреке пресуде то учини у складу са одредбама закона о Заштити података о личности, док је у преосталом делу којим је тражено да се обавезу издавач и аутор за објављивање пресуде у целости одбио као неоснован тужбени захтев. Разматрајући приговор неуредности тужбе истакнут од стране тужених, у делу који се односи на објављивање правноснажне пресуде, имајући у виду да није наведено да се исти односи на главног и одговорног уредника, првостепени суд је оценио да је исти неоснован, јер је постављеним тужбеним захтевом за објављивање правноснажне пресуде без коментара, измена или допуна обухваћен и тужени Рајко Недић као уредник, као и тужени “Adria Media Group” d.o.o. Beograd као издавач и тужена Љиљана Станишић као аутор.

Према оцени Апелационог суда, првостепени суд је на правилно и потпуно утврђено чињенично стање, правилно применио материјално право дајући за своју одлуку у потврђујућем делу јасне и довољне разлоге, које у целости прихвата и Апелациони суд и сходно члану 396 став 2 Закона о парничном поступку, на исте упућује.

Одредбом члана 23 став 1 Устава Републике Србије прописано је да је људско достојанство неприкосновено и да су сви дужни да га поштују.

Право на част и углед је право на поштовање људске части и заслужено стеченог угледа лица. Част као скуп човекових врлина, представља субјективну категорију, која подразумева мишљење које појединац има о себи, док је углед мишљење који има ужа или шира средина о једној личности, што представља објективну категорију. Основни видови повреде части и угледа су увреда и клевета. Увреда је напад на људску част која подразумева презир према неком, ниподаштавање, омаловажавање, одрицање људских особина, док је клевета изношење или преношење што год неистинитог, што може нашкодити части и угледу. Да би постојала повреда части и угледа потребно је да објављена информација представља увереду или клевету, да постоји препознатљивост субјекта информације, лична погођеност субјекта информације и непропорционалност информације, односно да објављена информација којом се задире у нечију част и угледа не представља примерен начин за остваривање оправданог циља.

Из наведеног следи да неистина информација, уколико је лезионо подобна (подобна да узрокује повреду достојанства личности), није допуштена, јер јавност нема интерес да зна неистину, а у погледу неистине информације увек претеже интерес заштите достојанства и поред осталих могућности и правне заштите по Закону о јавном информисању и медијима омогућује право на накнаду штете.

Неосновано се жалбом указује на учињену битну повреду одредаба парничног поступка из члана 374 став 2 тачка 12 ЗПП – да образложење побијане пресуде не садржи на јасан начин објашњење за који вид нематеријалне штете је тужилји досуђена накнада, као и да су изостали разлози о битним чињеницама.

Првостепени суд је правилно на основу садржине спорног текста, као и наслова и поднаслова оценио да је тужилја стављена у изузетно негативну и омаловажавајућу конотацију, усмерену на њену личност (да је тужилја неверна свом тадашњем супругу, да је "ухваћена у швалерацији", да је супруг снимао како уговара секс и да одржава сексуалне односе са другим мушкарцима), јер се нетачним, непровереним и недозвољеним информацијама ствара погрешна слика о тужилји и исте по својој природи нарушавају њену част и углед. Током првостепеног поступка утврђено је да је тужилја трпела душевне болове због изнетих нетачних и недозвољених информација у спорном тексту, због чега су и по оцени Апелационог суда у складу са члановима 112, 113 и 114 у вези са чланом 115 и чланом 9 став 1 Закона о јавном информисању и медијима важећег у време објављивања спорног текста испуњени услови за одговорност туженог издавача, одговорног уредника и новинара у време објављивања спорног текста.

Право и дужност медија је да информишу јавност о питањима (појавама, догађајима и личностима) о којима јавност има оправдан интерес да зна и то без обзира на начин на који су прибављене информације, сагласно одредби члана 5 став 1 Закона о јавном информисању и медијима, јер свако има право да истинито, потпуно и благовремено буде обавештен о питањима од јавног значаја, тако да је дужност

средстава јавног обавештавања да то право поштују (члан 5 став 2 Закона о јавном информисању и медијима).

Право јавности да зна, односно да буде информисана није неограничено право, али се ограничења овог права могу пронаћи једино у закону. Због тога, одредбом члана 79 став 2 Закона о јавном информисању и медијима прописано је да је недопуштено објављивање информације којом се повређује част, углед или пијетет, односно којима се лице приказује у лажном светлу, присивањем особина и својстава које оно нема, односно одрицањем особине или својства које има, ако интерес објављивања информација не претеже над интересом заштите достојанства и права на аутентичност, а нарочито ако се тиме не доприноси јавној расправи о појави, догађају или личности на коју се информација односи.

У конкретном случају, правилно је првостепени суд закључио да се интерес јавности да буде обавештена о догађајима и околностима због којих је објављен спорни текст могао задовољити без употребе непримерених и увредљивих речи, већ на примерен начин. Осим тога, насловом и поднасловом као и садржином спорног текста уз фотографију тужиље, иста је стављена у изузетно негативну конотацију, непримереним и увредљивим изразима, па није постојао оправдан интерес јавности, а чињеница да је тужиља личност позната у јавности не води ограничењу њеног права на заштиту угледа и части. Новинарска пажња, у конкретном случају није била адекватна, јер није са дужном пажњом проверена допуштеност објављених информација услед чега су за тужиљу објављене нетачне и увредљиве информације, па тужиљи припада право на накнаду нематеријалне штете због повреде части и угледа и повреде права личности - права на приватност, јер је у конкретном случају прекорачена слобода медија и омогућено да се у јавности изнесу информације из приватног живота тужиље са увредљивим садржајем и усмерене на вређање њене личности.

Неосновано се жалбом тужених указује на погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање да првостепени суд није разјаснио проверу и питање истинитости објављених информација, јер првостепени суд није у целости ценио исказе Рајка Недића, одговорног уредника и новинара Љиљане Станишић, као и да је истинитост информација проверавана позивањем тужиље.

Одредбом члана 8 Закона о парничном поступку прописано је да суд, по свом уверењу одлучује које ће чињенице узети као доказане, а на основу савесне и брижљиве оцене сваког доказа засебно и свих доказа заједно, као и на основу резултата целокупног доказног поступка. О томе које чињенице сматра утврђеним и на основу којих доказа, одлучује суд на основу сопственог уверења. У поступку који је претходио доношењу побијане пресуде саслушане су парничне странке, а правилна оцена исказа странака подразумева оцену сагласности са осталим изведеним доказима, неспорним и општепознатим чињеницама. У конкретном случају, првостепени суд је, ценећи исказе странака управо дао такву анализу односно оцену која садржи уверљиво и логично објашењење чијем исказу је поклатио веру, а чијем исказу није поверовао, као и јасне разлоге због којих није прихватио исказе тужених Рајка Недића и Љиљане Станишић у делу њиховог виђења провере и истинитости објављених информација, ценећи да су исти контрадикторни и недовољно образложени.

Према утврђеном чињеничном стању, тужени су у спорним текстовима објавили неистините информације које се односе на тужиљу и исту окарактерисали као особу сумњивих моралних квалитета која вара свог тадашњег супруга, без конкретних доказа да би такве информације поткрепили, нити су доставили доказе да су се обраћали тужиљи како би порверили истинитост информација, већ су без претходне провере објавили спорни текст уздајући се у поузданост свог извора и то блиских пријатеља тужиљиног супруга и његовог оца, као и уреднице рубрике, што се не може сматрати поступањем с дужном новинарском пажњом. Тужени су били дужни да поступе у складу са чланом 9 став 1 Закона о јавном информисању и медијима и да у складу са дужном новинарском пажњом провере истинитост и потпуност објављених информација, јер слобода изражавања не штети нетачне и непроверене информације. Новинарска пажња у конкретном случају није била адекватна, јер новинар или одговорни уредник медија нису са дужном пажњом проверили истинитост објављених информација, услед чега су за тужиљу објављене нетачне и увредљиве информације, па тужиљи припада право на накнаду нематеријалне штете због повреде угледа и части, јер је у конкретном случају прекорачена слобода медија и омогућено да се јавности изнесу информације увредљивог садржаја. Чињеница што се у наведеним дневним новинама објављује велики број текстова, због чега није могуће проверавати истинитост сваког појединачног текста тужене не може ослободити одговорности, будући да тужиља није дала повод за објављивање спорног наслова и текста увредљивог садржаја, чији интерес за објављивањем не претеже над интересом заштите достојанства и права на аутентичност.

Неосновано се жалбом указује на погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање - да првостепени суд није саслушао сведока ДД, јер би саслушањем утврдио да су тужени приликом објављивања спорних текстова у свему поступали у складу са одредбама Закона о јавном информисању и медијима.

Према стању у списима, саслушање сведока ДД предложено је на првом рочишту за главну расправу, али се иако уредно позвани сведок није одазвао позивима на два рочишта, нити је оправдао свој изостанак, те је правилно првостепени суд након изведених осталих доказа, у складу са чланом 315 став 2 Закона о парничном поступку ставио ван снаге решење о саслушању сведока ДД, сматрајући тај доказ неважним за одлуку.

Право на накнаду штете услед објављивања нетачне, непотпуне или друге информације чије је објављивање забрањено Законом о јавном информисању остварује се у складу са општим прописима, а према одредби члана 200 Закона о облигационим односима правична новчана накнада нематеријалне штете досуђује се када суд нађе да околности случаја, а нарочито јачина душевних болова и њихово трајање то оправдава. Првостепени суд је имао у виду све околности конкретног случаја, а пре свега тежину информација објављених у предметном тексту, интензитет напада на тужиљина добра и средство којим је учињен, као и субјективне последице, при чему новчана накнада представља сатисфакцију за претрпљену штету. Тужиља, на којој је терет доказивања, у смислу члана 231 Закона о парничном поступку доказала је да је услед објављивања предметног текста трпела такве душевне патње које оправдавају досуђивање новчане

накнаде као вида сатисфакције. Досуђени износ накнаде нематеријалне штете и по оцени Апелационог суда представља правичну новчану накнаду за штету коју је тужила претрпела и истим се не погодује тежњама неспојивим са њеном природом и друштвеном сврхом, већ је напротив иста сходно члану 200 став 2 Закона о облигационим односима одмерена у складу са значајем повређеног добра и циљем коме служи накнада нематеријале штете.

Последично, правилна је и одлука садржана у трећем ставу изреке која је донета правилном применом одредабе члана 120 Закона о јавном информисању и медијима, те је обавезан тужени Рајко Недић- одговорни уредник Дневних новина “Курир - најудицајније дневне новине на Балкану” да у другом наредном броју дневних новина о свом трошку објави увод и изреку првостепене пресуде од дана њене правноснажности у складу са Законом о заштити података о личности.

Приликом доношења одлуке Апелациони суд је ценио и остале жалбене наводе, али их посебно не образлаже, јер су без утицаја на могућност другачијег пресуђења.

На основу изложеног применом члана 390 у вези са чланом 387 став 1 тачка 2 Закона о парничном поступку и одлучено је као у првом ставу изреке ове пресуде.

Међутим, основано се жалбом тужених указује на погрешну примену материјалног права у погледу одлуке о трошковима поступка садржане у петом ставу изреке првостепене пресуде.

Одредбом члана 153 став 1 Закона о парничном поступку прописано је да је странка која у целини изгуби парницу дужна да противној странци накнади трошкове, а ставом 2 истог члана прописано је да ако странка делимично успе у парници, суд може, с обзиром на постигнути успех, одредити да свака странка сноси своје трошкове поступка или да једна странка накнади другој сразмеран део трошкова, док је одредбом члана 154 став 1 и 2 Закона о парничном поступку прописано да ће суд, ценећи све околности, приликом одлучивања који ће трошкови да се накнаде странци узети у обзир само оне трошкове који су били потребни ради вођења парнице, а ако је прописана тарифа за награде адвоката или за друге трошкове, ти трошкови се одмеравају према тој тарифи.

Тужила, заступана од стране пуномоћника из реда адвоката, делимично је успела у спору са укупним износом од 70.000,00 динара и према том износу одмеравају се трошкови поступка, па у складу са члановима 153, 154 и 163 Закона о парничном поступку, тужиоцу припадају трошкови за састав тужбе и два образложена поднеска по 9.000,00 динара (поднесак од 20.2.2019. године којим се пуномоћник тужиле изјаснио на одговор на тужбу и поднесак од 2.4.2019. године уз који је достављена одлука Савета за штампу) за заступање на пет одржаних рочишта по 10.500,00 динара, као и на име судске таксе за тужбу и првостепену пресуду по 4.700,00 динара, укупно 88.900,00 динара, према Тарифи о наградама и накнадама трошкова за рад адвоката и Таксеној тарифи и Закона о судским таксама, важећим на дан пресуђења, са законском затезном каматом у складу са члановима 277 и 324 Закона о облигационим односима од извршности до исплате. Тужила нема право на накнаду трошкова за приступ на једно неодржано рочиште од 25.6.2020. године, с обзиром да је према стању у списима то

рочиште заказано ради извођења доказа саслушањем тужиле, али није одржано, јер на исто тужиле није приступила.

На основу изнетог, применом члана 401 тачка 3 Закона о парничном поступку, одлучено је као у другом ставу изреке.

Како су тужени успели са жалбом само у незнатном делу, то је у складу са чланом 165 став 1 Закона о парничном поступку у вези са чланом 153 став 1 Закона о парничном поступку, одбијен као неоснован њихов захтев за накнаду трошкова другостепеног поступка одлуком садржаном у трећем ставу изреке.

Председник већа-судија
Сања Агатоновић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић